

— О, това е едно . . . какъ да ти кажа, едно особено нѣщо . . . не мога ти го описа — отвѣрна гарванътъ.

Оттогава за бора нѣмаше по-силно желание отъ това — да види цигулка, като мечтаеше, че и той единъ день самъ ще стане цигулка. И той трепна надъ себе си, — взе да се храни добръ, слагаше всѣка година прѣстени по правата си стройна снага, и стрѣлна на горѣ гордъ и чудно-хубавъ връхъ. Той се пазеше добръ: когато повѣеше въ гората силенъ вѣтъръ, пазеше се — да се нѣкакъ не огъне, да се не счупи. Изобщо той си мислѣше само за бждещето, когато ще стане на хубава цигулка и трѣпваше отъ радостъ всѣкога, когато си прѣдставяше, какъ и той най-послѣ ще може да пѣе. . .

Единъ день нѣщо заскърца изъ горския пѣтъ. Една кола пристигна и спрѣ тъкмо прѣдъ бора. Скоро кончетата бѣха разпрегнати и вързани наблизко, а нѣкакви мургави, шарено-облечени хора занаизкачаха оттамъ, смѣха се, викаха, послѣ накладоха единъ голѣмъ огънь и се наредиха около него. Това бѣха цигани. Когато огънятъ потухна, единъ отъ тѣхъ извади нѣщо кафяно, опрѣ го на врата си и задвижи нѣкаква прѣчка отгорѣ. Тогава кафяното нѣщо почна да пѣе . . . но тѣй хубаво да пѣе, че птицитѣ не можаха да се сравнятъ съ него. Борътъ слушаше като омагьосанъ.

— Тѣй да се пѣе . . . Какъ може тѣй да се пѣе! . . . Мислѣше си той. И когато циганинтѣ прѣставаше, тогава дървото въздѣхваше дълбоко. А когато пѣсенята се поде мѣше наново — то пакъ стоеше като приковано и цѣло се унасяше въ кафявото нѣщо и въ неговитѣ чудни пѣсни.